

[Poul Møller.]

Det ærede medlem spurgte mig, om det er meningen, at man skal formindske boligbyggeriet. Jeg vil sige det på den måde, at boligbyggeriet skal tage rentevilkår lige med andre erhverv. Der står i byggestøtteloven, at boligbyggeriets rente skal være markedsrenten, men der praktiseres en fast rente, en fast rente på 6 pct., medens markedsrenten er over 6 pct. Vi har den opfattelse, at for de øvrige producerende erhverv vil det være af afgørende betydning, at der er ligelige rentevilkår for dem og for boligbyggeriet, og det er et af vore formål at opnå det. Om dette så giver mere eller mindre boligbyggeri, kommer an på markedsrenten. Hvis der opnås lighed, vil boligbyggeriet blive underkastet samme rentevilkår, samme markedsvilkår, som et hvilket som helst andet producerende erhverv. Det var tanken med byggestøtteloven af 1955, som det ærede medlem har stemt for, at byggeriets rente skulle være markedsrenten, men byggestøtteloven er praktiseret således, at man ikke har fået markedsrenten frem, til skade for de øvrige erhverv. Det er det, vi må se i øjnene, at hver gang vi stiller det ene erhverv bedre, stiller vi de andre ringere. Vi fra konservativ side mener fortsat, at det ikke skal være os her i tinget, der skal bestemme, hvor der skal investeres i samfundet. Det er en planøkonomisk opfattelse, som vi ikke er tilhængere af. Hvis man har en liberal opfattelse, må man være tilhænger af en politik, der muliggør et friere kreditmarked og lige vilkår for de enkelte erhverv.

Det ærede medlem stillede op, at det hele var i og for sig ligegyldigt, det var bare pengenes runddans. Men har man dog ikke lært så meget af de senere år — det har vi i hvert fald — at overskud i sig selv er en stimulans til stadig forøgelse af statens udgifter? Det er jo det ulykkelige. Der er talt om tøjskatten her i dag. Vi ved, at tøjskatten i dag simpelt hen er nødvendig for dækning af statens udgifter, medens den i sin tid blev indført for at give et overskud på statsfinanserne. Hver gang vi i disse mange år har gennemført kriseforlig for at bibringe statsfinanserne et overskud, er udgifterne steget stærkere, end de ville være steget, hvis disse penge ikke havde været

til stede. Det er den erfaring, vi har gjort. Skal man begrænse statens udgifter, tror vi derfor, det er vigtigt på forhånd at begrænse statens indtægtsmuligheder, at begrænse dens overskud, således at dette ikke frister til øget forbrug. Vi har jo også i denne folketingssamling set, hvorledes man, hver gang der skal drøftes og vedtages skatte-lovsforslag, er ivrig efter at få flere og helst de fire partier med, medens man ofte, når man har skullet vedtage udgiftsbevillinger, har klaret sig med det flertal, man kan klare sig med. På den måde udhules overskuddet efterhånden og forsvinder. Det er jo ikke få gange, vi i det sidste par måneder har været i den situation ikke at kunne være med til nye udgifter, som den høje regering har stillet forslag om. Vi har arbejdet imod, og vi vil tro, at disse udgifter ikke var blevet bevilget, hvis den høje regering havde været i den situation, at den, for hver gang den kom med et større udgiftsforslag, også skulle komme med et dækningsforslag.

Ser man bort fra en sådan politisk-psykologisk faktor, erkender jeg, at det kan diskuteres meget, hvorvidt tallene skal placeres det ene eller andet sted, men jeg tror ikke, man kan se bort fra denne faktor. Jeg tror, man må gøre op, at overskudspolitikken har ført os ind i en stadig runddans, som presser de offentlige udgifter i vejret.

Den højtærede finansminister spurgte, hvorvidt det, vi ønskede, var, at boligmillionerne skulle berigtiges ved obligationer i overensstemmelse med lovgivningen, eller om vi ville følge samordningsudvalgets betænkning. Jeg tror ikke, at vi på dette tidspunkt, selv om vi havde haft en mulighed derfor, kunne forlange, at man kun fulgte lovgivningen; i så tilfælde måtte vi i hvert fald først ændre loven. Jeg tror derfor, vi må sige, at vi selvfølgelig vil dække kurstabet, men at vi alligevel ud fra det synspunkt, jeg har fremført før, mener, det ville være en fordel, om vi kunne nøjes med at dække kurstabet og ikke skulle udbetale hele beløbet kontant, om vi altså bortset fra kurstabet kunne have udleveret obligationer, således at disse kunne være blevet udbudt til salg.

Heroverfor hævder den højtærede finansminister, at det ville ikke mindske statens